

Arrest

nr. 31 320 van 9 september 2009
in de zaken RvV X/ IV
RvV X IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2009 hebben ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 november 2009 het Rijk binnen en dienden op 19 januari 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 2 juni 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing inzake Gurinder Singh MADHAN luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. U bent een sikh van etnische origine. Uw familie en de familie van uw vrouw (O.V 6.185.175) kregen omwille van jullie geloof problemen met de Afghaanse moslimgemeenschap. Om die reden hebben jullie Kabul verlaten. Jullie kwamen naar België en vroegen hier op 23/11/2007 een eerste keer asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 19/05/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met haar arrest van 02/10/2008 een soortgelijke beslissing. Jullie beroep bij de Raad van State werd op 04/12/2008 verworpen. Op 19/01/2009 verklaarden jullie zich een tweede keer vluchteling. U verklaart dat uw vader belaagd en mishandeld wordt door moslims uit uw wijk. U legt ook een aantal documenten voor. Het betreft uw Afghaans identiteitsdocument (taskara),

een huwelijksakte, een overlijdensakte van uw schoonvader, een document dat jullie recente verblijf in Kabul moet bevestigen en twee nationaliteitsbewijzen die door de Afghaanse ambassade in Brussel werden uitgereikt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 19/05/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan jullie recente verblijf geen geloof kan worden gehecht. Er werd namelijk aangetoond dat jullie kennis met betrekking tot de regio en het land waar jullie altijd zouden hebben gewoond, zeer beperkt is. Bovendien bleken jullie verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in de laatste jaren niet coherent. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde de argumentatie van het Commissariaat-generaal.

Bij uw tweede asielaanvraag leggen jullie nieuwe documenten voor die het ongelijk van de Belgische asielinstanties zouden moeten aantonen. De nationaliteitsattesten die door de Afghaanse ambassade werden afgeleverd bevestigen dat jullie de Afghaanse nationaliteit hebben, wat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Dergelijke attesten tonen echter niet aan dat jullie tot 2007 in Kabul zouden hebben gewoond. Hetzelfde kan worden gezegd over uw taskara. Dit is een document dat u op zeer jonge leeftijd zou hebben verkregen, meer bepaald in het jaar 1365 (1986). Ook dit kan bezwaarlijk als bewijs voor een recent verblijf in Kabul worden beschouwd. Integendeel, het feit dat uw laatste identiteitsdocument uit de jaren tachtig dateert, doet verdere vragen rijzen omtrent uw bewering tot recentelijk in Afghanistan woonachtig te zijn geweest. Rest drie documenten die u via de "All Afghan Hindu & Sikh Community Council" zou hebben verkregen. Het betreft een huwelijksakte, een overlijdensattest van uw schoonvader en een brief waarin wordt gesteld dat jullie tot 2007 in Kabul waren. Deze documenten kunnen uw recent verblijf in Kabul slechts staven bij geloofwaardige verklaringen hieromtrent, wat niet het geval is gebleken. Zo is het opmerkelijk dat een van de documenten aangeeft dat jullie op 1 april 2001 in het huwelijk zijn getreden maar dat uw vrouw niet kan zeggen of jullie tijdens de periode van de Taliban of daarna zijn gehuwd (CGVS, p.2). Dit onderstreept nogmaals dat de waarde van voorgelegde documenten ondergeschikt is aan de geloofwaardigheid en coherentie van jullie verklaringen. De voorgelegde documenten vermogen de eerdere argumentatie van de Belgische asielinstanties niet te wijzigen.

Daar het Commissariaat-generaal heeft vastgesteld dat uw verklaringen niet oprecht zijn, kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtredenen. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofdte of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

1.3. De bestreden beslissing inzake Baljeet Kaur MADHAN luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. U bent een sikh van etnische origine. Uw man, uw familie en de familie van uw man (O.V 6.185.175) kregen omwille van jullie geloof problemen met de moslimgemeenschap. Om die reden hebben jullie Kabul verlaten. Jullie kwamen naar België en vroegen hier op 23/11/2007 een eerste keer asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 19/05/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met haar arrest van 02/10/2008 een soortgelijke beslissing. Jullie beroep bij de Raad van State werd op 04/12/2008 verworpen. Op 19/01/2009 verklaarden jullie zich een tweede keer vluchteling. Uw man legt enkele documenten voor die jullie tweede asielaanvraag kracht moeten bij zetten. Het betreft zijn taskara, jullie huwelijksakte, een akte die het overlijden van uw vader attesteert, een document dat jullie recente verblijf in Kabul moet bevestigen en twee nationaliteitsbewijzen die door de Afghaanse ambassade in Brussel werden uitgereikt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 19/05/2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan jullie recente verblijf in Kabul geen geloof kan worden gehecht. Er werd namelijk aangetoond dat jullie kennis met betrekking tot de regio en het land waar jullie altijd zouden hebben gewoond, zeer beperkt is. Bovendien bleken jullie verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in de laatste jaren niet coherent. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde de argumentatie van het Commissariaat-generaal.

Bij uw tweede asielaanvraag leggen jullie nieuwe documenten voor die moeten aantonen dat jullie wel degelijk tot 2007 in Kabul hebben gewoond. In het kader van de asielaanvraag van uw man heeft het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen daar de voorgelegde documenten geen bewijs leveren voor jullie recente aanwezigheid in Afghanistan. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat dergelijke documenten en attesten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen in geval van geloofwaardige en coherente verklaringen en dat dit niet het geval is gebleken.

Op de vraag van uw advocaat (dd. 18.05.2009) om een bijkomende termijn te gunnen teneinde u de kans te bieden een afschrift van uw taskara te bekomen, kan niet worden ingegaan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds in 2007 een eerste keer asiel aanvroeg, zodat het maar zeer de vraag is waarom u dit alles pas nu, in 2009, zou kunnen bewerkstelligen. Bovendien stelde u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag (gehoorverslag 14.02.2008, p.4) dat deze taskara dateert uit uw kindertijd. Indien u er effectief in zou slagen een afschrift van dit document te bekomen, zal dit afschrift geenszins vermogen een bewijs te vormen van uw recente aanwezigheid in Afghanistan.

Daar het Commissariaat-generaal heeft vastgesteld dat jullie verklaringen niet oprecht zijn, kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan “*VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”. “*Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen*”.

2.2. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridictionele procedure maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn aldus niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden geroepen.

2.3. Artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat alleen Belgen minister kunnen zijn zodat niet valt in te zien hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou kunnen schenden. Dit onderdeel mist juridische grondslag.

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de verzoeker een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt terecht dat “*De motivatie van de beslissing van het CGVS moet getoetst worden in het licht van de voorwaarden gesteld door artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag aangezien de Vreemdelingenwet de uitwerking in rechte is van de Conventie van Genève. Middels artikelen 48 ev VW.*”

3.2. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. Er werd reeds vastgesteld dat zowel verzoeker als verzoekster hun identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maken (zie RvV nr. 16883 van 2 oktober 2008). Verzoekers konden geen minimale geografische kennis aantonen en hun kennis van de Afghaanse kalender, de Taliban, de Mudjahedin, Kabul en gebeurtenissen voor het beweerde vertrek in Kabul was onvoldoende om hun verblijf in Afghanistan aan te tonen voor ze naar België kwamen.

3.4. Verzoeker meent dat zij thans wel het bewijs van hun nationaliteit bijbrengen doordat zij hun huwelijksakte en taskara's neerleggen.

3.5. Wat verzoeker betreft heeft het CGVS terecht beslist dat een document uitgereikt in 1986 verzoekers recent verblijf in Afghanistan verder ondergraaft. Uit de toegevoegde documentatie kan worden afgeleid dat de Hindu- en Sikhgemeenschap reeds eind jaren tachtig en na de overwinning van de Mudjahedin Afghanistan verlieten. Slechts een tiental arme Sikhfamilies bleven achter in Kandahar en minder dan 4000 in Kabul (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoekers totale onwetendheid over wie de Mudjahedin en de Taliban waren en wanneer ze aan de macht kwamen terwijl de gevolgen voor de Sikhgemeenschap bijzonder ingrijpend was, wijst erop dat verzoekers families toen niet langer in Afghanistan woonden. Verzoekers tonen dat ook niet aan waar ze verbleven vooraleer naar België te komen.

3.6. Verzoekster heeft op eenvoudige verklaring getrouwd te zijn met verzoeker en mits betaling van dertig euro een taskara verkregen op de Afghaanse ambassade. Haar neergelegde taskara heeft dan ook geen bewijswaarde aangezien de uitreiking niet gesteund is op basis van onderzoek en/of een bevolkingsarchief. Bovendien schieten verzoeksters verklaringen over Afghanistan dermate tekort dat niet kan worden besloten dat ze in Afghanistan is opgegroeid of er gewoond heeft als kind. Verzoekster verklaart overigens het Engels geleerd te hebben door het bekijken van Hindifilms terwijl dit verboden was onder de Taliban, wat ze had moeten weten. Ook zou verzoekster zonder meer moeten kunnen stellen of ze huwde toen de Taliban aan de macht was. Verzoeksters bewering dat ze niet wist of de Taliban aan de macht waren toen ze huwde kan haar onbekendheid met Afghanistan slechts versterken. Verweerder verwijst terecht naar het gehoorverslag van verzoekster, dat duidelijk afwijkt van het citaat in voorliggende verzoekschriften: *“(Bent u voor of tijdens het Talibanregime gehuwd?) Het was acht jaar geleden. Twijfelt. Ik weet het niet precies of ze aan de macht waren op dat moment” (gehoorverslag p.2)*. Het gegeven of de Taliban aan de macht was, is immers dermate essentieel voor de wijze waarop verzoekster haar huwelijksfeest kon organiseren dat hierover ondubbelzinnig en uitvoerig moet kunnen vertellen. De stelling dat beide verzoekers niet alle beheerders van de Tempel kennen kan slechts toevoegen tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas aangezien de Tempelbeheerders binnen de kleine Sikhgemeenschap in Kabul, hoe dan ook gekend zijn.

3.7. Verzoekster legt ter terechtzitting nog een Afghaans medisch attest neer met de bevestiging van haar zwangerschap op 17 mei 2007. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook verzoekster licht niet toe waarom ze naliet het attest op het CGVS neer te leggen nu ze ter terechtzitting toelicht dit stuk tezamen met haar taskara ontvangen te hebben. Het louter neerleggen van documenten is hoe dan ook onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen aangezien deze slechts een ondersteunende waarde hebben. Overigens verwijst verweerder op het gemak waarmee Afghaanse documenten op niet reguliere wijze kunnen worden aangekocht in Afghanistan (zie ambtsbericht toegevoegd aan het administratief dossier). In casu stelde de Raad reeds vast (RvV nr. 16883 van 2 oktober 2008) dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is nu verzoekers hun recent verblijf in Afghanistan niet wordt aangetoond. De verklaringen van verzoekers zijn ook in de tweede asielprocedure dermate gebrekkig dat hun aanwezigheid in Afghanistan na de komst van de Mudjahedin ongeloofwaardig is. Verzoekers komen uit families die ooit in Afghanistan verbleven zodat de kennis van het Dari van verzoeker en in mindere mate van verzoekster hieraan niet vreemd kan zijn. Overigens is de kennis van een taal geen bewijs van nationaliteit noch van recent verblijf. Verzoekers tonen niet aan waar ze de voorbije decennia verbleven en welke hun verblijfstatus was.

3.8. Verzoekers bewering *“Aangezien uit de verklaringen van verzoeker duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en zijn vrijheid in gevaar is in het land van herkomst”* mist grondslag mits verzoekers niet aantonen van welk land zij afkomstig zijn, waar ze gewoond hebben voor naar België te komen en welke verblijfstatus ze hadden. Aldus wordt aangetoond welke overheid onbekwaam of onwillig zou zijn om bescherming te bieden.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.10. Het middel is ongegrond.

4. De inroeping in een tweede middel van de *“SCHENDING VAN ARTIKEL 33 VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE MET BETREKKING TOT DE STATUS VAN VLUCHTELING VAN 8 JULI 1951”* is niet dienstig nu de Raad in onderhavige procedure geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overigens tonen verzoekers niet aan waar ze vandaan komen en wordt uitvoerig toegelicht dat hun recente afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk is.

4.1. Het middel is ongegrond.

5. In het derde middel beroept verzoeker zich op de "SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.)".

5.1. Het is onvoldoende artikel 2 en 5 EVRM te citeren zonder hierbij concreet uiteen te zetten waarin en hoe deze rechtsregel geschonden zou zijn. Hoe dan ook overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Zoals hoger is toegelicht valt het niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich in onderhavige procedure hierover uit te spreken. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook ongegrond.

5.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd (zie *infra* § 11.3) getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden was (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>. Dit is niet het geval.

5.3. Een schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM wordt niet aangetoond.

6. De oproeping in een vierde middel van de "SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL" is geheel gesteund op de bewering van verzoekende partij dat hun Afghaanse nationaliteit bewezen is wat niet het geval is. Hoe dan ook de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. Verzoekers " *stellige indruk dat de Commissaris-generaal de zaken lijkt t(d)e willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt*" is een verwijt dat niet nuttig wordt toegelicht, noch geobjectiveerd. Verweerder stelt terecht dat dit "*middel in hoofdzaak gericht op de vaststellingen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers. Het beroep tegen deze beslissingen werd echter door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard op 4 december 2008, zodat het vaststaat dat de beoordeling van de eerste asielaanvraag definitief in de rechtsorde is en de kritiek van verzoekers ertegen derhalve laattijdig*".

6.1. Het middel is dan ook ongegrond.

7. Het vijfde middel is gesteund op de "SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 4 EN 5 VAN DE RICHTLIJN 2004/83/EG VAN DE RAAD VAN 29 APRIL 2004 INZAKE MINIMUMNORMEN VOOR DE ERKENNING VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN EN STAATLOZEN ALS VLUCHTELING OF ALS PERSOON DIE ANDERSZINS INTERNATIONALE BESCHERMING BEHOEFT, EN DE INHOUD VAN DE VERLEENDE BESCHERMING".

7.1. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekers theoretische citaten zijn dan ook niet dienstig

7.2. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

8. Nopens de subsidiaire bescherming

8.1. Aangaande verzoekers zesde middel (eerste onder subsidiaire bescherming) op de “SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING” kan verwezen worden naar wat reeds is uiteengezet. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Afghanistan willen reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*.

8.2. Dit middel is ongegrond.

9. Een zevende middel (tweede middel onder subsidiaire bescherming) is gesteund op de *“Schending van de artikel 48/4 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 en de artikelen 2, 4, 5 en 15 van de Richtlijn 2004/1831EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*.

9.1. Inzake de artikelen 2, 4, 5 en 15 van de Richtlijn 2004/1831EG van de Raad van 29 april 2004 kan verwezen worden naar wat reeds is uiteengezet.

9.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Dit is niet het geval. Noch uit hun verklaringen over Afghanistan en Kabul, noch uit hun documenten met name de wijze waarop ze deze konden verkrijgen en hun ondersteunende verklaringen, kan enigszins afgeleid worden dat verzoekers bekend zijn met Afghanistan, er opgegroeid zijn en gehuwd. Verzoekers tonen niet aan waar zij ondertussen verbleven noch of zij een andere verblijfstatus of nationaliteit heeft verkregen.

9.3. Artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet stemt inhoudelijk overeen met artikel 3 EVRM. Verzoeker hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (vermoedelijk wordt bedoeld: de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) een extra voorwaarde toegevoegd aan de Vreemdelingenwet en de Richtlijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, namelijk het recente verblijf in het land van herkomst.

9.4. Voor zover verzoekers argument betrekking heeft op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat ze de voorbije decennia in Afghanistan woonden zodat niet aannemelijk is dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Afghanistan. Zoals hoger geoordeeld voeren verzoekers geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de afgelegde verklaringen geheel onvoldoende om enige band met Afghanistan aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

9.5. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch

Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

9.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK